

Jász/alán amulett 2.

Fel-fel bukkannak az ősi jász jelek, -jelképek, a szájhagyományozott ősemlékezet képbe merevedett alakjai.

Alán amulett a "nagyságos Bél a magas kő" mondattal

(Részletek)

Az alán amulettek egyik legérdekesebbje ez a különös fém tárgy. Antropomorf (mert feje, szeme és szája is van), de mintha fogalma sem lett volna a készítőjének arról, hogy milyen is egy ember alakja. A már tárgyalt, elolvasható alán amulettek alapján tudjuk, hogy az amulettek készítői nem az emberábrázolás pontosságára, hanem egy ősvallási tétel felidézésére, hieroglifákkal való rögzítésére törekedtek. Ezért esetenként a testrészek helyére szójeleket tettek, az alak antropomorf vonásai éppen csak felidéztek a jelekkel megnevezett Istent.

1/a. ábra. Az amulett (középen, az amulett szójelei (balra fent) és a megfelelő székely betűk (jobbra fent)

Ez az amulett a magyar hieroglif írás X alakú Bél szójelét ... viseli magán (a székely írásban ebből a jelből alakult ki a formailag hasonló "b" betű). ... Nyitray Szabolcs említi is az egyik, Mubaraz He-lilovval közösen írt könyvében, hogy a Kaukázusban élő hunok egyikét Bél-nek hívták.

A veleméri rajzos sindükön (zsindely) és tejeskőcsögökön is szerepel az X alakú rontáselhárító jel.

A „Tűnt léptek nyomdokán” (www.Jász-ság.hu) összeállítás több írásában jelennek meg ősi jász hangbéli megnyilvánulások/megnyilatkozások, melyek nemegyszer képekben is rögzültek a századok során.

A hang -mint információhordozó- mindig megelőzi az anyagba zárt-, vagy anyagon visszatükröződő képi tartalmat. Lásd a teremtő ige elsődlegességét a -tárgyasult- teremtettség megnyilvánulása előtt.

A Bizalmas Tanításon nyugvó MINDEN-tudat két alapvető „eleme” az EGY Isten, Aki a MINDEN, valamint mindenek lényege -egy-egy- LÉL.

Az Isteni teljesség legtökéletesebb -képi- ábrázolása a „○”, miként a lél a „•”. A jász ősiség számára Isten (e) „világi” megfelelője a NAP, míg a mindenek lényegalkotói a lél(ek) az Isteni szikra, élet-, lélek-, vagy erőny-szikra: ×

Az alán amulettben megformált „Bél” -belsejel, belső- jelentés(t)-hordozó X megfelel(tethető) annak a belső lényeknek- lél-nek, Aki az Isteni parány. (mert hogy minden lél -hasonlatosan Istenhez- Személy !)

Semmi nem létezhet -és nem is létezik- lényeg nélkül !

Ember esetén (is) a lényegalkotó lél képes anyagba (petesejtbe) burkolózva új test(kezdeményt) létrehozni „teremteni” a hímivarsejt révén, ami az örök + teljestudású + boldog MAG, azaz a LÉL hordozója.

Részletek: a „Jász” - Magyar Adorján: Az Ősműveltség - című művében – a www.Jász-ság.hu oldali anyagból:

Az álló + egyfajta állandóság, stagnáló eszményképű, míg a dölt × egyfajta mozgás, változás tudatú.

Az „életszikra” vagy „erőnyszikra” a jász világkép lél fogalmának felel meg. Mindenek nem anyagi, anyagtalan lényegi lénye(i).

(be)Látható, hogy a jász szemlélet jelen környezetünket mindig is Nap-központúként ismerte (sosem létezett körükben Föld-központúság !), sőt azzal is tisztában voltak, hogy a Nap mindenek forrása ezen NapRendszerben.

Borzák Balarám Béla

Azaz lenne okunk azt gondolni, hogy ezek az alán amulettek valójában magyar amulettek - de ennek eldöntése maradjon a régészek dolga. Gondolhatjuk azt is, hogy az alánok - a magyarul beszélő szkíták és hunok hatására - magyar jeleket használtak és magyar isteneket imádtak.

...

A Bél hieroglifa ... az isteni középpontból szétáradó élet jelképe. Ezért tették az X alakú jelet a nemzetség helyére.

...

3. ábra. Az amulett Bél hieroglifája

...

Varga Géza
írástörténész

Varga Géza „gyűjtése”:

A wikiwand alapján az alánokról.

Alán, többes számban alánok az ázsi nép szövetségének görögösített elnevezése volt. E nevet az ászik az i. e. 130. év után vették fel, amikor a kangarok hűbéresei, alárendeltjei, alanyai lettek, és ez okból – miként kínai források, illetve Ammianus Marcellinus is hírül adja – szövetségük korábbi nevét Masszagéták elvetették, megváltoztatták. Az ászik – nevük később jazs, jász alakban is felbukkan – a szkíta népek közé, a közép-ázsiai szkíták (szakák) csoportjához tartoztak. A közép-ázsiai ászik a 3. században egy időre visszanyerték függetlenségüket. A Keleti-Kaukázusban letelepedett csoportjukat a 3. század elejétől a 4. század közepéig latin, armeniai stb. források ez okból újjólá masszagéta, masz-kut névvel is illették.

Az ászik (asii, astacae; jászok) – a régészek nevezéktanai szerint származtak – írott történelmük hajnalán (i. e. 2. század) Közép-Ázsia lakói voltak, amelyet évezredekig a szteppéi lovasnomád népei uraltak. A lovasnomád életmód következménye volt a hatékony a hadviselés, ezért a szteppék lovasaiból lettek a világ katonailag legerősebb népei. A közülük származó ászoknak három törzsét ismerjük: ászik, aorszok, rhoxolánok. A névadó ászik a Szir Darja, az aorszok pedig az Amu-Darja alsó szakaszánál, Khorasz-mia oázisának területén laktak.

A harmadik törzs, a rhoxolánok először a kelet-európai pusztán tűntek fel. Elsőként Sztrabón ad hírt róluk az i. e. 1. században.

Az ázsi nép szövetségének neve kezdetben – görögösen – Masszagetai (Μασσαγεται) volt. Egyik törzsük neve – az aorszoké – perzsa királyi sziklafeliratokon Saká tigraxaudá, azaz hegyes fővegű szakák.

Az ászik a júecsik, utóbb kusánok vándorlása (i. e. 166–129.), s ennek kapcsán Görög Baktria összeomlása, valamint a kangarok hódításai nyomán függetlenségüket (i. e. 130. táján) elvesztették. Szövetségük nevét ekkor megváltoztatták, és egy részük Európába költözött. Alföldünket időszámításunk második évtizedében érték el.

A hunok szövetségébe betagozódott ászik részt vettek az Onogur-bolgár Birodalom és a Kazár Birodalom megalapításában is. A Kaukázus északi előterében tanyázó alánok ezzel szemben megőrizték a függetlenségüket, s bár később szorongatták őket a türkök, a kazárok és az arabok, országuk a mongol hódításig fennállt.

A Kárpát-medencében letelepedett ászik egy része a 401. évben kivált a hunok szövetségéből, és csatlakozván a hunok elől menekülő vandálokhoz, Nyugat-Európába vonult. Egy részük letelepedett Nyugat-, illetve Délnyugat-Európában, más részük a vandálokkal Észak-Afrikába költözött.

A 830. év táján vallási belháború ütött ki a kazárok országában. A lázadásban részt vevő ászik, közelebről aorszok – arab forrásokban nevük al-Arsiyya, al-Arsiya, Asyah, al-Ursiyya, al-Larisiya, al-Orsiyya és Ors – elpártoltak a kazároktól, kavaroknak nevezték magukat, és csatlakoztak a szabarok egy csoportjához, kik ugyanekkor szakadtak el a kazároktól. A két csoport szövetsége magyar (arab forrásokban al-Maggariya, badzsird, bajdzsirt, basgird, basgurd stb.) néven írta be magát a történelembe, a bizánciak azonban leginkább csak türköknek (tourkoi) nevezték őket.

Az alánok kaukázusi országát végül a mongolok számolták fel a 13. században.

Az i. sz. 4. század közepén a hunok megszállták az ászik közép-ázsiai birtokait, valamint Szogdiát. Az alánok egy része ekkor már jó ideje a kelet-európai pusztán, a Havasalföldön, illetve a Kárpát-medencében lakott. A Don és a Dnyeper vidékén letelepedett alánokat – elfoglalván a Dnyeper vidéki pusztákat a 2. század második felében – a keleti gótok hajtották volt iga alá.

A 375. évben az európai hunok megjelentek Kelet-Európában, uralmuk alá vonva az ott élő alánokat, valamint germán stb. népeket. A Kaukázus északi előterében élő alánok ellenben megőrizték függetlenségüket. Országuk nagyjából a Dariel-szorostól a Kubány folyó forrásvidékéig terjedt. Arab és perzsa forrásokban jobbra alan vagy as néven szerepelnek. Nevüket örökölte a Dariel-szoros: Alánok kapuja (arabul Bab al-Lan, a perzsák nyelvén Dar-i Alanan).

A 9. század közepe táján a Dnyeper alsó szakaszánál – a levédiai pusztán – ütöttek tanyát, azután pedig, a század második felében, egyik csoportjuk a Kárpát-medencébe költözött, és az ott élő avar stb. népesség ura lett. A hun és a szkíta népek szoros kapcsolataira utal a magyar ősmonda, mely többek között a magyarok származására ad meglehetősen világos magyarázatot. Az elbeszélés szerint Hunor és Magor, két hun vitéz, elveszi feleségül Dula alán király leányait, s a névadó Magor házasságából származik a magyarnak nevezett nép.